

Ztracené děti

Jarmila Šmerhová

Když jsem ukončila první třídu základní školy, rodiče usoudili, že bych se mohla začít učit samostatnosti bez jejich asistence (to asi nevěděli, že jsem byla samostatná až dost) a přihlásili mě na pionýrský tábor, který se nacházel uprostřed malebné přírody Beskyd. Nebudu líčit, že se mně soužití v dětském kolektivu a celkový pobyt v táboře moc nelíbil, protože jsem vyrůstala v podstatě sama, neboť mí dva sourozenci byli o hodně starší. Tato táborová „kolektivizace osobnosti“ mě vůbec nebavila. Stále se někomu a něčemu podřizovat, poslouchat pro mě starou vedoucí našeho oddílu a mladou praktikantku, která měla na táboře asi zcela jiné zájmy, než se věnovat malým dětem. Obě „dozorčí“ byly dost protivné a připadalo mi, že k dětem neměly moc kladný vztah. Po celou dobu jsem si představovala, jak dobře by mi bylo na naší velké zahradě (bydleli jsme na vesnici v rodinném domku), kde jsem lezla po stromech, vychovávala naši mourovanou kočičku Mindu a mého hravého psa Dinu (čistokrevná fenka boxera), škádlila králíky, honila slepice, hrála si na pískovišti, jezdila na trojkolce, chytala ještěrky, světlušky a jiné zvířecí kamarády, které jsem pak tahala domů k velké nelibosti mé mamky. Prostě doma to bylo „žůžolabůžo“.

Jaké bylo mé překvapení, když dva dny před ukončením táborového pobytu, si mě zavolal hlavní vedoucí a řekl mi, abych si sbalila věci, že si pro mě přijeli rodiče. To bylo neočekávané překvapení! A už jsem je viděla stát u hlavní brány a taky tam byla má teta Milada a strejda Karel a ještě mě vyhlížel můj, o čtyři roky starší, bratranec Libor, vedle kterého jsem vyrůstala. Byl mým největším kamarádem, dá se říct, skoro bratrem. „Mamiiiiiiii, už běžím!“ Jaká to radost vylítnout z toho „lágru“ k mým milovaným. Rodinka si udělala výlet do Beskyd a přitom je napadlo mě odvézt z tábora o něco dřív, neboť jsme měli příští den společně odjet na tradiční dovolenou do Spálova (Oderské vrchy) pod stan, hlavně sbírat houby a maliny. Lépe to rodinka nemohla vymyslet. A tak jsme si ještě udělali směrem z tábora malý výšlap po horách a zamířili k nádraží.

Vláček, tenkrát ještě s dřevěnými vagóny, už tam byl přistavený a tak jsme hned do něj nastoupili. Naši zabrali nejbližší volné kupé, vybalili svačinu, většinou obložené houstičky se salámem (ty, co má dnes rád taky komisař Rex), pro nás limonádu, dospělí měli pivo. Po občerstvení rodinka vytáhla karty a začal velký žolíkový turnaj. Tato karetní hra měla u nás v rodině velkou tradici, karty se mastily všude a za všech okolností. Největší a nejvíce uznávanou „žolíkovou královnou“ byla moje babička Malka (Amálie). Ta tady nebyla, ale pevně ji v této funkci zastupovala moje mamka. Tu jen tak někdo neobehrál, stejně jako babičku. A ty, když někdy hrály spolu, ozývaly se mezi nimi často velmi hlasité slovní šarvátky. Ale to už patřilo ke hře a všichni to tak brali. Já s Liborem jsme chvíli okouněli, pak nás to ale přestalo bavit, neboť nás nikdo do hry dospěláků nevzal.

Vylezli jsme z kupé a začali prozkoumávat interiér vlaku. „Děcka, nikam daleko nechod'te!“, zaznělo od karetní hry. Ale, kdo by si toho všímal. Pomalu jsme kráčeli po chodbičce a prohlíželi si všechno, co bylo pro nás zajímavé. V jednom kupíčku seděl takový správný děda a vezl plný košík krásných, velkých, žlutých hrušek, říkalo se jim máslovky. „Vy dva, pojd'te sem,“ řekl děda a už nám je z košíku podával. Moc dlouho jsme neváhali, popadli jsme je, každý měl tři, poděkovali a šli dál. Potom Libor zavelel: „Tady už to známe, projdeme to do vedlejšího vagónu.“ Potichu jsem šla za ním a trochu jsem se bála. Ale on byl starší a byl to kluk, tak co, jaképak strachy.

Vedlejší vagón vypadal úplně jinak než ten náš. Bylo tam krásně, pro mě skoro jako v divadle – tmavě červené sametové a pohodlné sedačky, do kterých jsme se hned uvelebili. Až později jsem se dověděla, že se tomuto oddílu první vozové třídy říkalo „blešáky“.

To bylo jiné posezeníčko než na obyčejných dřevěných lavicích! Seděli jsme s Liborem u okna proti sobě a za chvíli se pomalu začal odvíjet náš film, ve kterém jsme hráli, že jsme ženich s nevěstou, a že jedeme na svatební cestu do dalekých krajin, poznávat svět. Za oknem se míhaly žirafy a sloni, taky tam skákaly opice, ve stínu odpočívali lvi, v pralese létali barevní papoušci, na obloze exotičtí ptáci, po zemi lezli obrovští hadi a mávali nám černoši, všude rostly palmy a my jsme si vymýšleli další a další země a krajiny, kterými jsme projížděli. Jó, dětský svět nezná hranic...

Ale za nějakou dobu už bylo šero, nám kručelo v bříšku a tak jsme snědli ty slad'oučké a šťavnaté hrušky. Byly skutečně vynikající. „Já nevím, jak ty, ale já budu muset někam na záchod“, hlesla jsem tiše. Hrušky po chvíli začaly dělat svoje. „Tak jdeme, někde tady záchod musí být“, usoudil bratranec. A já jsem byla ráda, že si Libor uměl vždycky poradit. Ano, záchod jsme skutečně našli, ale také jsme zjistili, že ten náš krásný vagón zůstal na koleji docela sám a taky, že nikam nejede. To bylo překvapení! A kde jsou naši? Nebyli tam oni a nebyl tam ani vlak, jen ten náš vagón a v něm my. „Co budeme dělat?“, ale než jsem to dořekla, objevil se ve dveřích pan nádražák v uniformě a usmíval se. „Hrome, tady jste! A my už po vás skoro vyhlásili pátrání.“ No, musím přiznat, že jsme byli rádi, že jsme se neztratili úplně, a že nás pan nádražák našel. Odvedl nás do dopravní kanceláře, uvařil nám čaj a odněkud vytáhl máslové sušenky, do kterých jsme se hned pustili. Mezitím někam telefonoval a smál se, že ti dva ztracenci už sedí u něj v kanceláři. Za nějakou dobu ve stanici zastavil vlak, z něj vystoupila celá naše povedená rodinka a my jsme byli zachráněni. Trochu jsme se báli, že bude „sekec mazec“, ale kupodivu nám ani moc nenadávali. Byli rádi, že jsme se našli. Dalším vlakem jsme pak společně odjeli domů. Karty už ale tentokrát nikdo nehrál.